

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/71/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418200896
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1418200896.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobcu: U. U..W., V. XX, O., zastúpeného advokátom Mgr. Ľudovítom Jendrálom, Vrbovská cesta 159, Piešťany proti žalovaným: X/ H.. X. K., K.. X.XX.XXXX, D. X, O., zastúpený advokátom Mgr. Matejom Vidom, Púpavová 89, Bratislava, X/ Q. I., K.. XX.X.XXXX, Na B. XXXX/X, H. V. P., zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA SLIVKA & LEČKOVÁ s.r.o., Turčianska 16, Bratislava, R. K. S. G., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 9.10.2018 č.k. 40/10/2018-178, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaným 1/ a 2/ priznáva plný nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že kúpna zmluva uzavretá medzi žalovaným 1/ ako predávajúcim a žalovaným 2/ ako kupujúcim, predmetom ktorej sú nehnuteľností zapísané v katastri nehnuteľností vedenom pre obec P. Okresným úradom Bratislava na liste vlastníctva č. XXXX ako parcely registra „C“, parc. č. XXXX/XXX, záhrada o výmere 368 m², parc. č. XXXX/XXX, orná pôda o výmere 275 m², parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 41 m², parc. č. XXXX/XXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 33 m² (ďalej len „nehnuteľností“), ktorej vklad do katastra nehnuteľností povolil Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor dňa 18.1.2018 v konaní č. B.-XXXX/XXXX, je neplatná. Žalovaným 1/ a 2/ priznal plný nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že 19.5.2016 uzavrel so žalovaným 1/ kúpnu zmluvu (spolu s dodatkami č. 1 z 25.11.2016 a č. 2 z 24.10.2017), ktorou mu žalovaný 1/ predal predmetné nehnuteľnosti. Následne žalovaný 1/ ako predávajúci uzatvoril so žalovaným 2/ ako kupujúcim kúpnu zmluvu, ktorou žalovaný 1/ uvedené nehnuteľnosti predal žalovanému 2/, čím podľa neho porušil svoj zmluvný záväzok z kúpnej zmluvy, ktorú mal uzavretú s ním. Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy odôvodnil tým, že iba na základe tohto súdneho rozhodnutia kataster nehnuteľností vykoná zápis vlastníckeho práva žalovaného 1/ k nehnuteľnostiam (ako bolo zapísané pred uzavretím kúpnej zmluvy so žalovaným 2/). Uviedol, že kúpnu zmluvu so žalovaným 1/ uzavrel z toho dôvodu, že o kúpu nehnuteľností, ktoré sú súčasťou veľkého stavebného projektu a sú nevyhnutné na jeho realizáciu, má veľký záujem. Žalovanému 1/ zaplatil časť kúpnej ceny a vklad vlastníckeho práva žalovaného 2/ k predmetným nehnuteľnostiam znamená pre neho vznik značnej škody s nedeľateľnými následkami.

3. Žalovaný 1/ žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že je pravdou, že so žalobcom uzavrel 19.5.2016 kúpnu zmluvu. Žalobca však nebol schopný uhradiť kúpnu cenu ani v termínoch dohodnutých

dvomi dodatkami a preto prijal ponuku žalovaného 2/, ktorý mu kúpnu cenu zaplatil a uzavrel s ním zmluvu o predaji predmetných nehnuteľností. Žalobu ako nedôvodnú žiadal zamietnuť aj žalovaný 2/. Poukázal na to, že aj ak by medzi žalobcom a žalovaným 1/ bola uzavretá v minulosti platná kúpna zmluva, ktorej predmetom by boli tie isté nehnuteľnosti, samotná skutočnosť, že žalovaný 1/ porušil svoj zmluvný záväzok, nemôže mať v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 31/2000 (R 87/2001) a rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Cdon 848/97 žiadny vplyv na platnosť neskoršie uzavretej kúpnej zmluvy medzi žalovaným 1/ a ním. Uviedol, že nehnuteľnosti nadobudol dobromyseľne v dobe, keď bol žalovaný 1/ zapísaný ako vlastníak v katastri nehnuteľností a na nehnuteľnostiach neviazali žiadne ťarchy v prospech žalobcu a ani iných osôb, za tieto nehnuteľnosti zaplatil kúpnu cenu a vklad jeho vlastníckeho práva na základe platne uzavretej kúpnej zmluvy bol príslušným orgánom správy katastra nehnuteľností povolený.

4. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca ako kupujúci uzavrel 19.5.2016 so žalovaným 1/ ako predávajúcim kúpnu zmluvu, ktorou sa žalovaný 1/ zaviazal previesť na žalobcu vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Dňa 25.11.2016 uzavrel žalobca so žalovaným 1/ dodatok č. 1, ktorým zmenili cenu a platobné podmienky kúpnej zmluvy. Dňa 23.9.2017 žalovaný 1/ písomne oznámil žalobcovi, že vypovedáva dodatok č. 1 ku kúpnej zmluve z dôvodu nezaplatenia kúpnej ceny kupujúcim vo výške a v lehote dohodnutej v dodatku č. 1. Uviedol tiež, že ako predávajúci má právo odstúpiť od zmluvy a z toho dôvodu je kupujúci povinný zaplatiť mu zmluvnú pokutu 20 % z kúpnej ceny. Dňa 24.10.2017 uzavrel žalobca so žalovaným 1/ dodatok č. 2, ktorým opätovne zmenili platobné podmienky kúpnej zmluvy z 19.5.2016. Dňa 16.1.2018 žalovaný 1/ ako predávajúci uzatvoril so žalovaným 2/ ako kupujúcim kúpnu zmluvu, ktorou žalovaný 1/ previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na žalovaného 2/. Vklad vlastníckeho práva žalovaného 2/ do katastra nehnuteľností bol povolený 18.1.2018. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné, navyše vyplývali aj z predložených listín. Súd nevyhovel žiadosti žalobcu, aby si vyžiadal kúpnu zmluvu uzavretú medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/, nakoľko v konaní nebolo sporné, že žalovaný 1/ ako predávajúci uzatvoril so žalovaným 2/ ako kupujúcim kúpnu zmluvu, ktorou žalovaný 1/ previedol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na žalovaného 2/. Uvedené navyše vyplýva aj z výpisu z listu vlastníctva katastra nehnuteľností predloženého v konaní. Súd ďalej nevykonal dokazovanie výsluchom predsedu predstavenstva žalobcu a výsluchom žalovaného 1/ k okolnostiam uzatvárania kúpnej zmluvy a následných dodatkov, ani listinnými dôkazmi preukazujúcimi štádium rozpracovania developerského projektu žalobcu, nakoľko tieto dôkazy nepovažoval pre svoje rozhodnutie za podstatné.

5. Po právnej stránke posúdil súd prvej inštancie vec podľa ustanovenia § 137 zákona Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 34 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou žalovaný 1/ previedol na žalovaného 2/ vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sa predtým zaviazal previesť kúpnu zmluvou zo dňa 19.5.2016 na žalobcu, nie je podľa ustanovenia § 137 písm. d) CSP prípustná, pretože zo žiadneho osobitného predpisu nevyplýva, že by sa žalobca mohol domáhať určenia neplatnosti právnej skutočnosti, ktorou je (okrem iného aj) právny úkon, t.j. napadnutá kúpna zmluva uzatvorená medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/. Z tohto dôvodu žalobu bez ďalšieho zamietol.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, ktorým žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie pre nesprávne právne posúdenie. Namietal, že nepodal žalobu podľa ustanovenia § 137 ods. d) CSP ako ju posúdil súd prvej inštancie, ale podľa § 137 písm. c) CSP, čo v nej aj výslovne uviedol. Podľa jeho názoru aj keď ustanovenie § 137 písm. c) CSP je zmenou oproti ustanoveniu § 80 písm. c) O.s.p., je naďalej možné sa domáhať určenia neplatnosti právneho úkonu žalobou podľa § 137 písm. c) CSP tak ako to urobil v tomto prípade. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline z 23.8.2017 sp. zn. 10Co/73/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28.6.2018 sp. zn. 43Cob/8/2018 a Krajského súdu v Prešove z 25.4.2018 sp. zn. 7CoPr/3/2017, podľa ktorých ustanovenia § 137 písm. c) CSP a § 80 písm. c) O.s.p. sú vo vzťahu k žalobe o určenie existencie, či neexistencie práva obsahovo totožné a podľa oboch je možné žalobou požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Z nálezu Ústavného súdu SR z 22.6.2017 sp. zn. II ÚS 796/2016 poukázal na záver, že právomoc všeobecných súdov vykladať

zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenia zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenie štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom. Ústavný súd tu zároveň uviedol, že neplatnosť právneho úkonu uvedená v ustanovení § 39 Občianskeho zákonníka má povahu absolútnej neplatnosti. Vo všeobecnej rovine možno povedať, že neplatný je právny úkon, ktorý nemá niektorú z náležitostí, ktoré zákon pod sankciou neplatnosti právneho úkonu vyžaduje. Pritom Občiansky zákonník pojem „absolútna neplatnosť“ nepoužíva. Používa len termín „neplatnosť“, preto platí, že pokiaľ je nejaká vada právneho úkonu sankcionovaná neplatnosťou (a nejde pritom o niektorý z prípad relatívnej neplatnosti), ide o absolútne neplatný právny úkon. Poukázal aj na ustanovenie 34 ods. 2 zákona č. 182/1995 Z.z. o katastrí nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, ktoré predpokladá rozhodnutie súdu o neplatnosti právneho úkonu, čo je aj prejednávaný prípad. Navyše aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v ustanovení § 11 ods. 4 dáva možnosť spotrebiteľovi domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo potvrdzuje úmysel zákonodarcu zachovať možnosť domáhať sa určenia neplatnosti právneho úkonu určovacou žalobou podľa ustanovenia § 137 písm. c) CSP.

8. Žalovaný 1/ žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že žalobca podal na Okresný súd Bratislava IV dňa 16.11.2018 žalobu v tej istej veci medzi tými istými stranami o určenie, že žalovaný 1/ je vlastníkom predmetných nehnuteľností, spor sa vedie pod sp. zn. 23C/64/2018. V prípade, ak by bol napadnutý rozsudok zrušený, žiadal spojiť tieto dve konania do jedného podľa ustanovenia § 166 CSP.

9. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca sa nedomáhal určenia, či tu právo je alebo nie je, ale určenia, že kúpna zmluva je neplatná, t.j. určenia právnej skutočnosti. V prípade takejto žaloby osobitný predpis neupravuje možnosti podania takejto žaloby a pokiaľ žalobca poukazuje na ustanovenie § 34 katastrálneho zákona, z ktorého vyvodzuje prípustnosť takejto žaloby, tak tento neurčuje subjekt oprávnený na podanie takejto žaloby a ani jej podmienky, ale rieši len dôsledky existencie právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnosti právneho úkonu, čo je zásadný rozdiel. Ak aj žalobca tvrdí, že žalobu podal podľa ustanovenia § 137 písm. c) CSP, tak jej obsah to nepotvrdzuje, a nič mu nebránilo, aby sa domáhal určenia existencie práva. Ak teda tvrdí, že so žalovaným 1/ uzavrel riadnu kúpnu zmluvu a jej riadnemu „zavkladovaniu“ bráni len skutočnosť, že v katastrí nehnuteľností bol povolený vklad jeho vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej zmluvy, mal sa domáhať určenia vlastníckeho práva žalovaného 1/, pretože len po takomto rozhodnutí by sa odstránila jeho právna neistota a mohol by podať návrh na vklad kúpnej zmluvy, ktorú údajne riadne uzavrel so žalovaným 1/.

10. Žalobca k vyjadreniam žalovaného 1/ a 2/ uviedol, že formálne zamietnutie žaloby, ku ktorému došlo súdom prvej inštancie použitím maximálne zužujúceho výkladu demonštratívneho zákonného ustanovenia upravujúceho procesne prípustnosť žaloby, predstavuje porušenie základného princípu spravodlivosti a účinnosti ochrany jeho ohrozených a porušených práv a právom chránených záujmov, zakotveného v čl. 2 Civilného sporového poriadku.

11. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.2.2020 (§ 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP).

12. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu stotožňuje, pretože je vecne správne, a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje aj správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

13. V danej veci súd prvej inštancie zamietol žalobu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ dňa 16.1.2018, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti v katastrálnom území Dúbravka. Žalobca v odvolaní namietal právne posúdenie procesnej prípustnosti žaloby súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

14. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v subsumácii zisteného skutkového stavu pod skutkovú podstatu vyhladanej právnej normy, ktoré vedie k záveru, či a komu súd právo priznáva ale nepriznáva. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd dopustí pri tejto činnosti omylu, t.j. keď na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo zo skutočnosti naisto preukázaných vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávnym právnym posúdením je vedľa prípadov, kedy súd na zistený skutkový stav aplikuje nesprávnu právnu normu i situácie, keď súd aplikuje právnu normu na nedostatočne zistený skutkový stav, z ktorého nemožno posúdiť správnosť aplikácie práve tejto právnej normy, t.j. keď súd subsumuje zistený skutkový stav pod skutkovú podstatu normy bez toho, aby bolo naisto dané naplnenie všetkých jej zákonných znakov.

15. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol o žalobe na základe ustanovenia § 137 CSP, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o: a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec posudzoval podľa prislúchajúcej právnej normy a túto si aj správne vyložil, teda vo veci pri rozhodovaní vychádzal zo správneho právneho posúdenia.

16. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť, či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občiansky zákonník). Za súčasnej právnej úpravy toho, čo je možné žalobou od súdu požadovať v ustanovení § 137 CSP, ktorá bola účinná už v dobe podania žaloby v danej veci (21.2.2018), i s ohľadom na právo na prístup k súdu a hmotnoprávny stav veci, nie je namieste, aby súdy v civilnom sporovom konaní rozhodovali o určení právnej skutočnosti, ak to nevyplýva z osobitného predpisu. Iným výkladom tohto ustanovenia, napr. tak, že súdy majú/môžu rozhodovať o určení právnej skutočnosti aj vtedy, ak to nevyplýva z osobitného predpisu, by prekročili právomoc všeobecných súdov vykladať zákony, keďže by ich fakticky menili, čo im nepatrí. Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom (nález Ústavného súdu SR z 22. júna 2017 sp. zn. II. ÚS 796/2016-65). Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na toto rozhodnutie ústavného súdu tak podľa názoru odvolacieho súdu z neho nevyplýva nesprávnosť napadnutého rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podporuje záver ústavného súdu, že pokiaľ Civilný súdny poriadok ustúpil od možnosti rozhodovať o návrhu na určenie existencie či neexistencie právnej skutočnosti, nie je možné ju rozširujúcim výkladom súdu pripustiť. Skutočnosť, že žalobca v žalobe uviedol, že ju podáva podľa ustanovenia § 137 písm. c) CSP (a nie podľa § 137 písm. d) CSP) nemá pre rozhodovanie žiaden význam, a rozhodujúci pre jej posúdenie je jej obsah.

17. Na poukaz žalobcu na ustanovenie § 34 ods. 2 katastrálneho zákona sa odvolací súd vo veci zaoberal aj tým, či možnosť podať žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, na základe ktorej bol správnym orgánom povolený vklad vlastníctva v katastri nehnuteľností nevyplýva zo zákona o katastri nehnuteľností.

18. Podľa ustanovenia § 34 ods. 2 katastrálneho zákona ak súd rozhodol o neplatnosti právneho úkonu alebo neplatnosti dobrovoľnej dražby, okresný úrad vyznačí stav pred týmto právnym úkonom alebo pred dobrovoľnou dražbou; to platí aj vtedy, ak právo k nehnuteľnosti bolo dotknuté ďalšou právnou zmenou a ak je rozhodnutie súdu záväzné pre osoby, ktorých sa táto právna zmena týka.

19. Podľa ustanovenia § 228 ods. 2 CSP výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnosti alebo o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti je záväzný aj pre osobu, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k nehnuteľnosti, ak bol návrh podaný v čase, keď v katastri nehnuteľností bola zapísaná poznámka o súdnom konaní.

20. Porovnaním ustanovenia § 228 ods. 2 CSP s ustanovením § 159a OSP, ktoré bolo uvedené v poznámke pod čiarou k § 34 ods. 2 katastrálneho zákona pred odkazom na § 228 ods. 2 CSP a ktoré znelo: „Výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnosti, o neplatnosti právneho úkonu, ktorým sa nakladalo s nehnuteľnosťou, prípadne o určení neplatnosti dobrovoľnej

dražby nehnuteľnosti je záväzný aj pre účastníkov zmluvy, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k dotknutej nehnuteľnosti a ktorý bol podaný v čase, keď v katastri nehnuteľností bola vykonaná poznámka o tomto súdnom konaní.“ vyplýva, že zmena právnej úpravy, ku ktorej došlo ustanovením § 137 CSP mala dosah aj na súvisiace normy, medzi nimi aj na normu stanovujúcu subjektívnu záväznosť rozsudku a úpravu v § 34 ods. 2 katastrálneho zákona. Z porovnanie týchto noriem vyplýva, že v novej úprave subjektívnej záväznosti rozsudkov boli vynechané rozsudky o určení neplatnosti právneho úkonu a poznámkou pod čiarou k ustanoveniu § 34 ods. 2 katastrálneho zákona sa to prenieslo aj do katastrálneho konania. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, nezistil právnu normu, z ktorej by vyplývala možnosť dožadovať sa na súde určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť a podľa ktorej už aj bol vykonaný vklad vlastníctva v katastri nehnuteľností.

21. Ani argumentácia žalobcu ustanovením § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý pripúšťa žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nespochybňuje správnosť záverov súdu prvej inštancie, pretože práve táto úprava je tá, s ktorou počíta ustanovenie § 137 písm. d) CSP, teda ide o prípad, keď možnosť určenia právnej skutočnosti vyplýva z osobitného predpisu. Nakoľko žalobca v podanom odvolaní ani poukazom na iné rozhodnutia odvolacích súdov nespochybnil správnosť záveru súdu prvej inštancie a odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

22. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. CSP tak, že v odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).